

naravnost škodljiva. Ker pa žaba-žabica brez nič ne more živeti, poišče si najprvo kake c. k. kotlice, kjer se voda ne posuši tako lahko, in od koder je domače žabe, ako bi se jim presitna zdela, ne morejo pregnati. Tam pa se vsede na najvišji kamen in zažene svoj zabavljivi glas po okolici. A ta glas ni njen, vsaj ni bil nekdanj njen, ampak slišala ga je v veliki luži, kjer rogovilijo druge žabe, po narodnosti ne, pač pa po duhu in okusu njej enake. Ta luža imenuje se „Neue freie Presse“ in naši žabi-žabici se pesmi, ki se v njej prepevajo, prav prijetno razlegajo po ušesih, zlasti kar so se pomnožile za neko novo nemško pesem, ki se „konfessionslozerca“, pa tudi „purgermajstrov zakon“ imenuje.

Naša žaba-žabica bi kaj rada priporočila to pesem domačim žabam, a tim tako petje ni po volji, ker niso jim grla ustvarjena za-nj. Žaba-žabica ima sicer veliko napuha in domišljije o sami sebi, a prav malo malo prave pameti in vednosti; dokaz temu je to, da je nekatere večere hčnim žabicam domačim regljala mnogo o „svobodi in napredku“, a prav nič ni prišlo iz njenih možganov, marveč vse je bilo le tuja pesem, katero si je prestrojila naša žaba-žabica po tujih glasovih, ali kratko rečeno, predstavila jo je le v domači jezik in s tem nekoliko zbegala mlade žabice, katerim so pa pametne matere domá že zopet vravnale narobe zasukane glavice.

Pa naša žaba-žabica s tem vspehom ni zadovoljna. Napuh, domišljija in prevzetnost ženeta jo dalje, njen krik se mora dalje razlegati, kakor le po bregovih okoli njene c. kr. kotlice, kajti naša žaba-žabica vé, da danes tisti pride najprej do gotovega c. k. ali družega kruha prav po ceni, ki najglasneje kriči. Lep izgled ima na nekaterih žabah iz nasprotne luže, ki so postale kar čez noč — ne vé se prav, kako in zakaj — nadzornice učnih zavodov; to je pa prijetna in napuhnjena žgačkajoča hrana, po kateri se tudi naši žabi-žabici sline cedé. Treba je le obrniti pozornost višega nadzorstva na se in — morda se žabi-žabici podeli tudi kaka podnadzorska kotlina, v kateri se dá prav prijetno skakljati; tudi zadobi po taki kotli glas večjo veljavo, naj bo že regljanje kaj ali nič vredno.

Naša žaba-žabica premišljuje noč in dan, kako bi obrnila pozornost višega nadzorstva na se, a ne pride jej nič tehtnega na misel. Tudi pri žabah namreč je ta prikazen, da če v glavi ni dosti, tudi iz nje ne more veliko priti. Žaba-žabica premišljuje. Neki žabici njene vrste je pomagalo v nadzorsko kotlico to, da je vzela žabico, ki je bila prej pri veljavni žabi kuharica, za družico; žaba-žabica se ozira krog sebe, a nikjer ni videti enake žabe, ki bi se dala vzeti za družico. V tem jej pride na misel, da je sraka nekdanj se nališpala s pavovimi peresi. Vesela skoči naša žaba-žabica s kamna, kjer je premišljevala, vsede se v kotlico in jame brskati in iskati kake pesmi, katere bi se naučila in jo zapela kot svojo lastno ter po tem petju obrnila pozornost na-se. Kar išče, najde, in sicer pesem, ki se je pela v luži „N. fr. Presse“. Gre, jo prestavi v svoj jezik, premeni nekoliko imen in jej pridá še nekaj drugje pisanih škandalk ter jo pošlje v časnik žab-žabic, kjer se pojó že skoro izključljivo pesmi, katere se razlegajo ob bregovih luže „N. fr. Presse“. Žabji list sprejme to pesem, ker se tudi njegovim po „N. fr. Presse“ oblatenim žabam lepo na uho prilega, in druga žaba, ki posreduje zvezo med kotlo žab-žabic in lužo „N. fr. Presse“, brž telegrafira tej luži, da se v kotli mladih žabic ravno ista pesem konfessionslozerca s kantato „purgermajstrovega zakona“ za žabe poje, kakor v glavni luži.

Na to so se po vseh nasprotnih lužah žabe veselja prekucevale, naša žaba-žabica pa, ki je podpisala svojo

le predstavljeno pesem, se nadja, da bo zdaj kmalu v c. k. nadzorski kotlici.

Sicer pa je ta žaba-žabica čisto nenevarna, ne grize, ker nima zob, in skače le za drobtinico kviško, ki jo jej molí c. kr. roka. Želimo jej, da jo doseže v skoku, potem bo vtihnila in domača kotla bo imela ena po kruhu zijajoča usta manj.

Nešuklje, profesor žabjeslovja.

Slovansko slovstvo.

* „ГЛАС НАРОДА“, tednik za narodne stvari, poduk in zabavo, ki v Novem Sadu že izbaja četrto leto, se letos z lepimi slikami lišpa. Prvi list kaže nam v ličnem lesorezu „san (sanje) kraljevića Marka“, drugi pa obraz sv. Save.

* „Pučki Prijatelj“, podučen in zabaven časnik, ki se je iz Varaždina preselil v Zagreb, se tudi letos kinči s slikami; v prvem listu prinesel je podobo bana Mazuranića, v drugem prof. Francelj na, v tretjem pa mili obraz škofa Strossmajera in notranjstvo stolne cerkve Zagrebske.

* Dve jako zanimivi zgodovinski nemški knjigi je izdal dr. J. B. Weiss, profesor povestnice na Graškem vseučilišču. V prvi govori o povesti Carigradski in Beneški od postanka tujih držav do l. 1034, v drugi pa o Jugoslovanih, poseba o Hrvatih, Srbih in Bolgarib, ki so imeli tadaj samostalne narodne države, memo Slovencev, katerim železni ogrljaji nemške prevlasti žalibog narodnega gibanja niso dopuščali. „Primorac“, ki iz te „Weissove“ knjige je odlomek o Hrvatih posnel, toplo hvali „pravičnega poznavatelja jugoslovanskih zgodovinskih razmer“ in pravi, da kot „pošten Nemec pošteno sodi.“

* Vertec — časopis s podobami za slovensko mladost, vredovan in na svitlo dajan od Ivana Tomšiča v Ljubljani, nastopil je letos že 4. tečaj. — Dva lista letošnja ležita pred nami, ki kažeta, kako marljivo si vrednik prizadeva izbirati tvarino, šolski mladini primerno v stvari in besedi. Podučni in kratkočasni sestavki se vrstijo tako lepo, da ni čuda, da mladi čitatelji in čitateljice komaj čakajo prvega dne vsacega meseca, da pride nov listek na svitlo. V zadnjem listu se začena tudi mladini prav lahko razumljiva razlaga nove méterske mere. Zastavice in računske naloge so pa še poseben kapitel, po katerem mladina željno sega in si svoj um bistri. Naj bi tedaj vsi slovenski stariši svojim otrokom privoščili „Vertec“ in učitelji slovenske mladine pospeševali razširjenje vse hvale vrednega lista. — Ker smo ravnokar o priljubljenih zastavicah (uganjkah) govorili, naj častitemu vredništvu tudi mi zastavimo eno uganjko: „zakaj neki piše „Vertec“: „nij, nijste, nijsmo“, ne pa „nijč“? in kje na Slovenskem se sliši turški „baš“?

Mnogovrstne novice.

* Armade velikih Evropejskih vlad ob času vojske. Nemčija ima z vojnimi rezervami vred 710.370 mož z 2083 topovi; — Rusija s Kavkazko armado in Donskimi kozaki 650.520 mož z 1538 topovi; — Francoska 533.550 mož z 2160 topovi; — Avstrija 452.450 mož z 1690 topovi; — Italija 295.900 mož z 912 topovi; — Angležka 71.800 mož z 240 topovi. — Po takem ima Nemčija najmočnejšo armado, ker sicer jako močna Rusija je zelo obširna in ker nima še železnic povsod, ne more armade svoje lahko združiti na enem mestu. Al ker so na Francoskem že leta 1872 vpeljali splošno dolžnost vojaštva in ker raz-